

Vestno je sledil deček vsaki potezi na materinem obrazu, se stisnil k njej in vprašal tiho s ponižnim glasom:

»Mama!«

»Kaj želiš, Dragan?«

»Ali si zapisala v pismu, da molim vsako jutro in vsak večer za srečno atovo vrnitev?«

»Sem, ljubček moj.«

»Ali si povedala, da sem dal zanj za sveto mašo iz prihranka, ki sem ga dobil za ministriranje?«

»Sem, ker vem, da bo ata tega iz srca vesel?«

»Pa si napisala tudi, da delam to iz ljubezni do njega in popolnoma prostovoljno?«

»Res, ker to si res storil tako.«

»In to si tudi pisala, da hočem biti vedno priden in da naj radi mene ne skrbi za dom?«

»Da, malček moj, vse to sem napisala; drugič bom še več, samo priden ostani in moli pobožno za atovo vrnitev.«

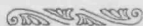
»Rad storim to, mama, tebi in Bogu na ljubo, samo plakati ne smeš več, mamica! Saj so rekli gospod katehet v šoli, da naj zaupamo in se zatečemo k Bogu, ki nas tudi v največji sili ne zapusti.«

Solze so stopile ob teh tolažilnih besedah mladi gospe v oči, objela je sinčka in ga poljubila vesolja.

Kdo bi ne bil res vesel takega otroka, ki je veselje in blagoslov staršev ter po volji božji?

O, da so vsi slovenski otroci taki!

Vid Vidov.

Na Silvestrovo noč.

»**L**etos se ne vidiva več; do drugega leta boš spal, Tonček!«

Tako je rekel oče svojemu malemu Tončku.

»Ne, oče, jutri zjutraj že vstanem.«

»Miren bodi, Tonček in zaspil!«

In Tonček se je umiril, a ni takoj zaspal. Ta očetova beseda! Da bo toliko časa spal! In tako dolgo ne bo videl očeta in se ne bo igral s svojim

dragim tovarišem! Otožnost mu je legla na srce. Premišljeval je dolgo, da slednjič ni več vedel, ali še bdi, ali že sanja. Postal je tako čudno okrog njega. Zasvetila se je soba, odprla so se vrata in v sobo je stopil njegov neločljivi prijatelj France.

»Oh, ti tukaj, France!«

»Da, Tonček, prišel sem po slovo. Celo leto sva se igrala skupaj; skupaj sva bila žalostna in vesela; najini duši sta bili enaki, in moje srce je bilo tudi tvoje.«

Z nemirnim srcem ga je Tonček poslušal, ko ga je spomnil vseh veselih in neveselih dogodkov, ki sta jih doživela. In Tonček ga je vzljubil bolj kot kdaj; saj mu je bil najboljši, edini prijatelj. Sedaj ga je šele prav spoznal.

Dal bi zanj življenje, vse, kar si more želeli mlado srce!

A zdaj pride po slovo! — —

»Pa kam greš, France?«

»Bodi vedno priden, Tonček! Mene povedejo angelci gor, kjer je samo dobro, a tebi dajo novega prijatelja.«

Tonček je zaplakal. V svoji veliki žalosti je stegnil roke do prijatelja.

»France, jaz grem s teboj!«

A prijatelja že ni bilo več. Tonček je zajokal za njim, da mu je hotelo srce razpočiti od boli; kajti vedel je, da ne vidi prijatelja nikdar več. —

Spet je premišljeval Tonček težke misli, temnejše od črne noči.

A glej — spet se je zasvetila soba v jasni luči. Dva angela sta vstopila in vedla za roke mladeniča, tako lepega in zalega, da je stegnil Tonček proti njemu ročice od začudenja.

Tedaj se mu je mladenič zasmehljaval tako nežno in milo!

Nato je izpregovoril in rekel Tončku:

»Tonček, izgubil si svojega najboljšega prijatelja in si žalosten. Potolaži se! Glej, od zdaj naprej te bom še skrbneje spremljal jaz. Igrala se bova skupaj,

kot sta se s Francetom; ljubila se bova in si bova zvesta v sreči in nesreči.«

Objela sta se z mladeničem iskreno in pristrčno v znamenje, da sta postala neločljiva prijatelja.

In Tonček je bil zopet vesel. Skozi okno je zagledal svetel dan, prvi v novem letu.

Blagoslavljal ga je angel varih. Da bi ga blagoslavljal vso pot skozi življenje! Ivo Tratnik.

Pismo našega cesarja Franca Jožefa — otrokom.

Ganljive so besede, ki jih je izpregovoril naš častitljivi vladar mladini naše velike države:

»Ako se ob robu groba v tako resnem času obračam do vas, ljubljena deca, storim to iz več vzrokov.

Prvič ste bili vi vselej veselje in tolažba, da, velikokrat v težkih časih mojega dolgega življenja edina uteha in edina radost vašega cesarja in kralja. Če sem vas videl, me je zadel v senčnih dneh mojega zemeljskega bivanja zopet enkrat solčni žarek. Vi ste, ljubi otroci, ki ste v srcu vašega kralja in cesarja najgloblje zapisani, vi ste cvetke moje države, dika mojih narodov, blagoslov njihove bodočnosti. Pa ne samo vašemu cesarju in kralju ste najljubši, še nekomu drugemu, pred katerim so celo najmočnejši tega sveta slabotne stvari — Bogu, našemu Gospodu —. V vaših očeh žari še luč neskaljene nedolžnosti, okoli vas je še raj in nebesa. Bog je vseмогоčen. V njegovih rokah je usoda narodov. Njegovi volji se vse klanja, po njem se ravnaajo zvezde in ljudje. Da bi ta vseмогоčna roka božja čuvala in obvarovala Avstro-Ogrsko, da bi ji podelila zmago nad številnimi sovražniki, da bi se po zmagi okrepila na božjo čast in proslavo, to je edino, kar po bolestípolnem življenju še želim. To je bila moja želja, ko sem tako mlad in poln nad